

עת"א 47908/01/15 - יאיר בלילתי (אסיר), נגד ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

בית המשפט המחוזי בחיפה

16 פברואר 2015

עת"א 47908-01-15 בלילתי(אסיר) נ' ועדת השחרורים בכלא שיטה ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

העותר

יאיר בלילתי (אסיר),

ע"י עו"ד מוחמד מסארה מטעם הסנגוריה הציבורית)

נגד

המשיבה

ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

פסק דין

העתירה בתמצית:

בפנינו עתירת אסיר המופנית כנגד החלטת ועדת השחרורים, במקום מושבה בבית סוהר דמון, שניתנה ביום 13.1.15, ובה נדחתה בקשת העותר לשחרור מוקדם ממאסר.

העותר מבקש כי בית המשפט יתערב בהחלטת ועדת השחרורים ויורה על שחרורו המוקדם ברישיון, בהתאם לתוכנית השיקום והטיפול מטעם המרכז לטיפול ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק "התחלה חדשה", הכוללת טיפול פרטני ופיקוח על תעסוקת העותר.

מטעמים שיובהרו, החלטנו לקבל את העתירה, להתערב בהחלטת וועדת השחרורים ולהורות על שחרורו המוקדם של העותר ברישיון ובתנאים כפי שיפורטו להלן.

רקע עובדתי:

העותר שפוט לתקופת מאסר כוללת של 44 חודשים בגין עבירות מרמה ובהם גניבה בידי עובד, הונאה בכרטיסי חיוב, משיכת שיק ללא כיסוי וקבלת דבר במרמה. תקופת המאסר הנ"ל נגזרה על העותר במסגרת ארבעה גזרי דין שניתנו במועדים שונים במהלך ריצוי מאסרו הנוכחי, הכוללים 7 כתבי אישום. העותר החל לרצות מאסרו הנוכחי ביום 28.2.12. יצוין כי במהלך מאסרו של העותר הוגדר כטעון הגנה עקב עברו התעסוקתי כשוטר וסוהר ששירת בתפקידי מודיעין, כתוצאה מכך הינו שוהה באגפים ייעודיים ולטענתו תנאי מאסרו קשים. בתחילת הדרך החל לרצות מאסר של 15 חודשים. ועדת שחרורים התכנסה בעניינו והחליטה לשחרר אותו בשחרור מוקדם, בהחלטתה מיום 6.9.12, אשר צורפה

לעתירה הנוכחית. למרות החלטת השחרור בחר העותר להמשיך ולרצות את המאסר שלו, שכן היו תלויים ועומדים נגדו תיקים נוספים שבהם הודה והחליט לצרפם, להצהרתו, כדי "לנקות שולחן" ולהתחיל דף חדש לאחר שישוחרר מבית הסוהר.

בתחילה שהה העותר בבימ"ר ניצן באגף טעוני הגנה, אך התעקש ופנה לביהמ"ש לעניינים מנהליים ולביהמ"ש העליון כדי להשתלב באגף נ"ס ובסופו של יום הוחלט לקבלו לאגף נ"ס והוא שוהה כיום בבית סוהר דמון. כן יצוין כי אין זו העתירה הראשונה המוגשת בעניינו של העותר. העותר הגיש עתירה בעבר נגד החלטת ועדת השחרורים מיום 10.6.14 ובהסכמת הצדדים הוחלט על החזרת הדין לוועדת השחרורים על מנת שתדון בשנית בבקשת העותר. העותר אף הגיש בעבר עתירה נגד החלטת שב"ס שלא לשלבו בכלא שבמסגרתו יוכל לקבל טיפול יעודי. בעניין זה יפורט עוד בהמשך.

ביום 13.1.15 דנה ועדת השחרורים בבקשתו להשתחרר בשחרור מוקדם בתנאים המפורטים בתוכנית השיקום והטיפול מטעם המרכז לטיפול ואבחון "התחלה חדשה" הכוללת טיפול פרטני ופיקוח על תעסוקת העותר. הוועדה החליטה לדחות את בקשת העותר מן הטעם שלא קיבל את הטיפול בכלא, לו הוא זקוק, בתחום עבירות המרמה, ועל כן מסוכנותו נותרה בעינה ולא אויינה. כן הוחלט לאפשר לעותר לשוב ולבקש שחרור מוקדם מחדש לאחר שיעבור טיפול יעודי בתחום עבירות המרמה במסגרת קבוצה נוספת שאמורה להיפתח בחודש מאי 2015. יצוין לעניין זה כי העותר טוען שלא יוכל להתקבל לקבוצה שאמורה להיפתח בחודש מאי 2015 בכלא השרון לאור התנהלותו בניסיון קודם להעבירו לכלא השרון לקבלת טיפול, כאשר סירב להשתלב באגף שאינו נ"ס לאור העובדה שלא היה מקום בכלא השרון באגף נ"ס כאשר הועבר לשם.

טענות העותר:

העותר טוען כי נפלו בהחלטת ועדת השחרורים פגמים המצדיקים התערבות. נטען כי הוועדה בחנה את תוכנית השיקום והטיפול המוצעת ומצאה אותה כתוכנית יסודית. כן נטען כי בתוכנית השיקום והטיפול מוצע לשלב את העותר בטיפול פרטני שאמור להתבצע על ידי עו"ס וקרימינולוגית יישומית שתחום עבירות המרמה הוא תחום התמחותה והיא מנחה שותפה של קבוצות "עבריינות מרמה" ברשות שיקום האסיר.

נטען כי העותר ביקש לעבור טיפול יעודי בתחום עבירות המרמה וביום 24.11.14 הועבר מבית הסוהר דמון לבית סוהר השרון לצורך שילובו בקבוצה טיפולית לעברייני מרמה שהייתה עתידה להיפתח במהלך חודש דצמבר 2014, אך בהגיעו לבית סוהר השרון נתבקש להשתלב באגף משתלבים במקום אגף נ"ס, בו היה אמור להיקלט. נטען כי בעקבות סירובו להשתלב באגף משתלבים נידון משמעותית ובשל תפוסה מלאה באגף נ"ס בבית סוהר השרון וסירובו של העותר להשתלב באגף משתלבים לא שולב העותר בקבוצה טיפולית והוחזר לבית סוהר דמון. העותר הגיש עתירה נגד החלטת שב"ס בעניין זה, כאמור. בימ"ש זה קבע במסגרת עת"א 19302-12-14 כי התנהלות שב"ס בעניינו של העותר הייתה בלתי סבירה ובלתי ראויה, אך מאחר שהקבוצה הטיפולית בבית סוהר השרון כבר החלה ואין בה עוד מקום, לא ניתן היה להורות על תחילת הטיפול. ביהמ"ש אף הורה לשב"ס לעשות ככל יכולתו למצוא לעותר מקום באגף נ"ס בכלא השרון לקראת תחילת הקבוצה הטיפולית הבאה המתאימה לעותר, שכל הנראה תתחיל במאי 2015. כאמור, טוען העותר כי לא יוכל להשתלב גם בקבוצה הטיפולית הבאה כיוון שבכלא השרון יסרבו לקבלו, לאור התנהגותו כאשר סירב להשתלב באגף שאינו נ"ס בעבר.

העותר טוען כי הקבוצה הטיפולית לעברייני מרמה בכלא השרון הייתה אמורה להתחיל ביום 4.1.15 ובפועל היא החלה רק ביום 13.1.15 (כאשר פסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מנהליים בעתירת העותר בעניין זה ניתן ביום 30.12.14 לאחר ששב"ס הודיע כי הקבוצה הטיפולית כבר החלה ואין בה מקום).

עוד טוען העותר כי עשה כל שביכולתו על מנת להתחיל את הטיפול בין כותלי הכלא אך בשל התנהלות שב"ס לא עלה בידו לקבל הטיפול כתנאי לשחרורו המוקדם ואף שפנה לערכאות משפטיות על מנת לאפשר לו קבלת טיפול בין כותלי הכלא נכשל מקבלת סעד אופרטיבי שיטיב עימו והכל שלא באשמתו.

העותר טוען כי החלטת הוועדה עומדת בסתירה עם מסקנות הרכב אחר של הוועדה מיום 6.9.12 ואינה מתיישבת עימן. נטען כי הוועדה התעלמה מהחלטת השחרור המוקדם מיום 6.9.12, שכן לא חל שינוי לחומרה בנתוני ונימוקי החלטת השחרור מיום 6.9.12 שרירים וקיימים גם היום וזאת ביתר שאת. נטען כי לא היו התפתחויות שליליות, נהפוך הוא, העותר עבר בהצלחה את הטיפול שהוצע לו, הינו שוהה באגף נ"ס, אסיר עבודה, והתדרדר מבחינה רפואית ואובחן כמי שסובל מסכרת ובעקבות כך מקבל זריקת אינסולין ואושפז בבתי חולים. נטען כי לאחרונה נבדק האם הוא נשא HIV לאחר שבמהלך אירוע שהתרחש בו ניסה לעזור לאסיר שהוא תומך בו נגע בסכין גילוח של האסיר שהינו חולה HIV. עוד נטען כי התגרש מאשתו במסגרת הסדר ולא ראה את שני ילדיו מיום כניסתו לכלא, הינו נמצא בהליך של פשיטת רגל וחלה הרעה מוחשית במצבו האישי. נטען כי הוועדה לא נתנה דעתה לנזקי המאסר הקשים שחוהה העותר ולתפנית החיובית שחלה בעניינו. כן נטען כי העותר עבר כברת דרך ארוכה כדי שיוענק לו טיפול וכל אשר ניתן לו הוא קורס מודעות, כך שניתן לקבוע כי קיימת מוטיבציה אמיתית ורצינית מצידו להשתלב בהליך טיפולי שיקומי. נטען כי העותר ביקש טיפול מעמיק ושב"ס התעלם ממנו, כאשר לטענתם בכלא דמון בו הוא שוהה אין טיפול מעמיק בעבירות בהן הורשע. נטען כי מצב זה לא אמור לעמוד לרועץ לעותר כשאין בידי שב"ס יכולת להעניק טיפול מעמיק.

עוד נטען כי הותרת העותר בין כותלי הכלא לא תביא תועלת, לא להפחתת מסוכנותו של העותר ולא לאינטרס הציבורי. נטען כי במצב הנוכחי לו ימשיך העותר לרצות את יתרת מאסרו עד תום, יצא הוא מן הכלא בלא שיעבור כל תוכנית שיקום נוספת ולכן יצא במצב הסיכון הלכאורי הקיים היום. מאידך, נטען כי לו יתאפשר לו לצאת ולעבור את תוכנית השיקום המוצעת וכן תוטל עליו חרב מעל לראשו שישלב לרצות את יתרת מאסרו במידה שיפר את תנאי השחרור - תוכנית אשר תימשך שנה וחמישה חודשים - יכול ותקנת הציבור תצא אף היא נשכרת מהמשך הטיפול שניתן לו. נטען כי יש להעדיף את שיקולי השיקום באילוצים הקיימים כיום ולאפשר לעותר לעבור תוכנית שתימשך עד תום רישיונו ב- 8.5.16, תוך קביעת תנאים מחמירים כחלק מתנאי השחרור שיושגו עליו, כגון שהיה בתנאי מעצר בית לילי, נטילת חלק בתוכנית השיקומית ותנאים נוספים כפי שקבעה הוועדה מיום 6.9.12.

נטען כי יש בתוכנית השיקום המוצעת כדי לתת מענה על הצרכים הטיפוליים של העותר וכי הטיפול בין כותלי הכלא אינו הטיפול המיטבי שניתן להעניק לעותר. נטען כי במסגרת תוכנית השיקום המוצעת אמור העותר להשתלב בטיפול פרטני למשך שנה וחמישה חודשים שהינו עדיף על הטיפול המוצע על ידי שב"ס, שכולל טיפול קבוצתי בלבד למשך שלושה חודשים בלבד, בתדירות של פעם אחת בשבוע למשך שעה וחצי בלבד. כן נטען כי תפקוד העותר לאורך מרבית תקופת רישיו מאסרו תקינה וללא דופי.

העותר טוען כי קביעת הוועדה לקיום מסוכנות שנשקפת מצד העותר מבוססת רק על המעשים בהם הודה, למרות שנפסק כי החשש מפני הישנות מעשי עבירה בעתיד חייב להיות מבוסס על תשתית כלשהי, בנוסף לעצם מעשי העבירה. נטען כי העותר הודה בפני הוועדה כי מעד במעשיו ומאז ריצה תקופה ארוכה של מאסר בפועל וכיום הוא מביע חרטה כנה ואמיתית.

נטען כי יש בתוכנית המוצעת כדי לקדם את האינטרס הציבורי בחזרתם של אלה שמעידו למוטב ולכן יש לקבל את העתירה ולהורות על שחרורו המוקדם של העותר בתנאים שנקבעו בהחלטת הוועדה מיום 6.9.12 וכמפורט בתוכנית השיקום מיום 8.1.15 של המרכז לטיפול ואבחון "התחלה חדשה".

טענות המשיבה:

המשיבה טוענת כי יש לדחות את העתירה ולא להתערב בהחלטת הוועדה. נטען כי החלטת הוועדה הינה סבירה. נטען כי מדובר באסיר שלחובתו עבר פלילי עשיר. המאסר הראשון היה לתקופה של 4 חודשים בגין ניסיון להונאה בכרטיס אשראי, התחזות לאחר וגניבה. אחר כך הוא נדון ל-3 חודשים נוספים על זיוף ושימוש במסמך מזויף. לאחר מכן נדון על עבירות אלמ"ב לתקופה של 5 חודשים. לאחר מכן היו עבירות מרמה נוספות, שהוטלו עליו בגין מאסרים מותנים בלבד, אך זה גם חלק מרצף העבירות הפליליות, כולן בשל קבלת דבר במרמה, התחזות לאחר, זיוף, הונאה בכרטיס אשראי. נטען כי מדובר בארבעה תיקים לפחות על פני שנים, שבכולם הוטלו מאסרים על תנאי, כולם בעבירות מרמה. ואז הגיע המאסר הנוסף שהתחיל את רצף המאסרים הנוכחי, של 15 חודשי מאסר בפועל. נטען כי למרות שהמאסרים לאחר מכן הצטברו אלה לאלה והעותר לא השתחרר, מדובר בעבירות רבות שבוצעו במשך שנים, חלקן זמן קצר לפני מתן גזר הדין בתיק האחר. כלומר, מדובר בסדרת עבירות. נטען כי מדובר בעברייני מתוחכם, מניפולטיבי, סדרתי, שידו בכל. נטען כי מהמידעים המודיעיניים שהוצגו לביהמ"ש ניתן לראות את מעורבותו העבריינית בכלא, בין היתר על ידי התססת אסירים אחרים וטיעון לעלילות שווא על אנשי סגל.

באשר לקבוצה הטיפולית שהחלה בינואר נטען כי בעת ניהול ההליך בעתירת האסיר בבימ"ש זה לא ידעה נציגת שב"ס שהייתה דחייה בהתחלת התוכנית עקב שינוי של עו"סיות ובכל מקרה הקבוצה שנדחתה לתחילת ינואר הייתה מלאה באנשים שרואיינו מבעוד מועד.

בנוגע לטענות העותר כי ביקשו ממנו להשתלב באגף שאינו נ"ס לשם השתתפות בקבוצה בכלא השרון נטען כי הוצע לעותר להשתלב, אמנם לא באגף נ"ס, אך בתאי נ"ס באגף 9 או 10 והוא סירב. נטען כי הוועדה אומרת שגם אם נפלו פגמים בהתנהלות שב"ס, עדיין הוועדה חושבת, לאור הדו"חות הסוציאליים על היותו של העותר אסיר עם קווי אישיות עבריינית בולטת שזקוק לטיפול אינטנסיבי, שבמצב הנוכחי הוא עדיין מסוכן. נטען כי יכול להיות ששב"ס עשה טעות בהתנהלות שלו בשילוב העותר, אך עדיין מדובר באסיר מסוכן שלא ניתן לשחררו.

המשיבה טוענת כי הטיפול בתוך הכלא של שעה בשבוע הוא לא מהלך קסם. נטען כי אדם שדפוסי ההתנהגות העבריינים שלו, במיוחד כשהוא אדם אינטליגנטי ולכן יכולת המניפולציה והיכולות הורבליות שלו הן יותר גבוהות מעבריינים אחרים, אז הטיפול בו הוא ממושך. נטען כי גם אם היה משתלב בקבוצה של שלושה חודשים בתוך הכלא, זה לא אומר שהדרך שלו לשחרור פתוחה. נטען כי אין מקום לשחררו היום כי עבירות מרמה הן עבירות קשות לגילוי,

במיוחד כשהעברייני מתוחכם, ולכן הציבור יפגע מכך, גם אם שב"ס שגה בהתנהלותו עם העותר.

המשיבה מפנה לדו"ח העובדים הטיפולים בכלא, המדבר על התנהגות אנטי-סוציאלית של העותר, על חוסר שיתוף פעולה, על הצעה להשתתף בתוכנית אחרת שהעותר דחה, על חוסר תובנה של העותר להתנהגות עבריינית מצידו, חוסר לקיחת אחריות. יצוין לעניין זה כבר עתה כי העותר מציג את אותו דו"ח כשבהמשך שלו עולה שקצינת החינוך סבורה בדיוק ההיפך מהעו"ס לגבי העותר וכותבת, בין היתר, שהוא בעל מודעות עצמית גבוהה, ללא בעיות משמעת, משתף באופן משמעותי על חייו ועל הרצון לבנות דרך משמעותית עם השחרור, תוך סיוע בגורם טיפול מתאים.

המשיבה טוענת כי בנסיבות אלו החלטת הוועדה שאומרת שגם אם לא כל האשמה היא בעותר שלא השתלב בטיפול בתוך הכלא, עדיין לא חל שינוי יסודי במצבו ומסוכנותו נשארת בעינה, אינה החלטה בלתי סבירה, תוך שהוועדה מצינת שאם יחול שינוי והעותר יעבור טיפול במתחם הכלא היא תתכנס מחדש בכל עת ותדון בבקשתו לשחרור מוקדם. נטען כי הפתח הזה שהשאירה הוועדה מאזן בין הרצון לתת אפשרות לשיקום בתוך הכלא, כאשר מדובר בעבירות שבהן מעצר לילי אינו מאיין את המסוכנות וגם שיחות של פעם או פעמיים בשבוע אצל עו"סית אינן מאיינות את המסוכנות. נטען כי הוועדה לא שגתה ואין מקום להתערב.

דין ומסקנות:

לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת המסמכים שהוצגו לעיוננו הגענו למסקנה כי בנסיבות העניין יש מקום לקבל את העתירה.

נזכיר לעניין זה את הכללים החלים על היקף התערבות בית המשפט בהחלטות וועדת שחרורים. על הליך שחרור מוקדם ברישיון, תפקידה וסמכויותיה של ועדת שחרורים והיקף התערבות בית המשפט בהחלטותיה אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"לא עומדת לאסיר זכות קנויה להשתחרר שחרור מוקדם מריצוי עונשו. יחד עם זאת, לועדת השחרורים סמכות שבשיקול דעת להעניק שחרור מוקדם לאסיר, העומד באמות המידה הקבועות בחוק שחרור על-תנאי ממאסר, ולאחר ששוכנעה כי "האסיר ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור". התערבותו של בית המשפט המחוזי בהחלטתה של ועדת השחרורים, בעניינים כגון דא, מצטמצמת אך למקום בו שוכנע בית המשפט כי נפל בה פגם, בשל אחת העילות המוכרות במשפט המינהלי, לרבות חריגה ממשית ממתחם הסבירות (ראו, לעניין זה, בג"ץ 550/89 היועץ המשפטי לממשלה נ' ועדת השחרורים, פ"ד (2) 739 (1989); בג"ץ 89/01 היועץ המשפטי לממשלה נ' ועדת השחרורים, פ"ד (2) 838 (2001); רע"ב 6438/08 אבו גידאן נ' ועדת השחרורים המיוחדת לאסירי עולם ([פורסם בנבו], 7.10.2008))."

ראו:

רע"ב 8040/12 כמאל אבו סיף נ' היועץ המשפטי לממשלה (החלטה מיום 26/12/12).

"... החוק מקנה סמכות שבשיקול דעת לוועדת השחרורים להעניק שחרור מוקדם לאסיר אשר עומד באמות המידה הקבועות בחוק. סמכות זו קבועה בסעיף 3 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001:

אסיר, למעט אסיר עולם, הנושא עונש מאסר לתקופה העולה על שישה חודשים, שנשא לפחות שני שלישים מתקופת המאסר שעליו לשאת, רשאית ועדת שחרורים, לבקשתו, לשחררו על-תנאי מנשיאת יתרת תקופת המאסר; ואולם לא תשחרר ועדת השחרורים אסיר כאמור, אלא אם כן שוכנעה כי האסיר ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור.

(הדגשה לא במקור).

"...."

ראו:

רע"ב 205/08 קייס עסילה נ' שרות בתי הסוהר (החלטה מיום 24/6/08).

סעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "חוק שחרור על תנאי ממאסר"), מורה כי ועדת השחרורים לא תשחרר אסיר על תנאי **"אלא אם כן שוכנעה כי האסיר ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור"**.

רמת השכנוע כי שחרורו המוקדם של אסיר לא יסכן את שלום הציבור לא תהיה ואף לא יכולה להיות, ברמת ודאות של 100% או קרוב לכך. מספרם של האסירים ששחרורם לא יסכן את שלום הציבור הוא מועט ומדובר בעיקר בכאלו שהורשעו בעבירות שאינן מצביעות על אופי עברייני, כגון עבירות של רשלנות וכיוצ"ב. כאשר מדובר באסירים המרצים מאסרים בגין עבירות שבבסיסם דפוס עברייני מובהק, נראה כי קיים קושי לקבוע כי בכל מקרה לא קיים סיכון משחרורם המוקדם. אין מדובר בוודאות מוחלטת, שאותה, ככל הנראה, רק במקרים חריגים שבחריגים ניתן לקבוע, אלא ברמת מסוכנות שוועדת השחרורים סבורה כי ניתן לאיין בתכנית פיקוח נאותה על האסיר המשוחרר. כל פירוש אחר משמעו, בפועל, כי אין מקום כלל לשחרר שחרור מוקדם ברישיון אסירים שהרשעותיהם מעידות על דפוס עברייני.

במקרה שלפנינו הציג העותר לפני הוועדה תוכנית שיקום פרטית ותוכנית תעסוקה שהגנו סבורים, ואף הוועדה קבעה, כי מדובר בתוכנית שהינה יסודית כשלעצמה. הוועדה אמנם ציינה בהחלטתה כי התוכנית אינה מבטיחה למעשה שמצבו של העותר היום השתנה ושלא ישוחרר לא יחזור לסורו בשלבי התחלת התוכנית. כן צוין כי אין ספק שיש צורך בזמן ממושך של תוכנית, למשך חודשים רבים, על מנת לשקם את האסיר ולאיין את מסוכנותו. עוד קבעה הוועדה בהחלטתה כי למרות טיעוני ב"כ העותר לגבי התנהלות שב"ס בעניינו ולמרות האמור בפסקי הדין על התנהלות בלתי סבירה של שב"ס ומחדליו, שגרמו לאי יכולת רשויות הכלא להעניק לו את הטיפול הדרוש, אין באלה לשנות את העובדה שהעותר לא

קיבל עד היום את הטיפול שלו הינו זקוק. על כן, קבעה הוועדה שלא חל שינוי יסודי במצבו ומסוכנותו נשארת בעינה. הוועדה מציינת כי הקבוצה הבאה שנפתחת באגף שיש בו הגנה ונקי מסמים תפתח בחודש מאי 2015 והעותר רשאי להשתלב בתוכנית זו ולהשתקם. כאמור, העותר טוען כי שב"ס לא ישלבו בתוכנית זו בשל סירוב מצד כלא השרון לקלוט אותו אליו לאחר התנהלותו בפעם הקודם שהועבר לשם.

בנסיבות המקרה, סבורים אנו כי הותרת העותר בין כותלי הכלא לא תביא תועלת, לא להפחתת מסוכנותו של העותר ולא לאינטרס הציבורי. נראה כי יש לקבל את טענות העותר כי במצב הנוכחי לו ימשיך העותר לרצות את יתרת מאסרו עד תום, יצא הוא מן הכלא בלא שיעבור כל תוכנית שיקום נוספת ולכן יצא במצב הסיכון הלכאורי הקיים היום. מאידך, לו יתאפשר לו לצאת ולעבור את תוכנית השיקום המוצעת וכן תוטל עליו חרב מעל לראשו שישוב לרצות את יתרת מאסרו במידה שיפר את תנאי השחרור - תוכנית אשר תימשך שנה וחמישה חודשים (עד מועד השחרור המלא במאי 2016) - באופן שבו האינטרס הציבורי ייצא נשכר מהמשך הטיפול שיינתן לו.

יצוין לעניין זה כי כפי שנקבע במסגרת עת"א 19302-12-14, נראה כי העותר עשה ככל יכולתו על מנת להשתלב בטיפול המתאים במסגרת בית הכלא, אך התנהלות פגומה של שב"ס מנעה זאת ממנו. כפי שנקבע במסגרת עת"א 19302-12-14 הנ"ל, לא ניתן לקבל את טענת המשיבה כי כאשר האסיר מבקש להשתלב בטיפול הוא אמור לוותר על תנאי הכליאה המתאימים לו. כך נקבע הן על ידי ביהמ"ש לעניינים מנהליים והן על ידי ביהמ"ש העליון. כן נראה כי לו היו רוצים ומשתדלים היו מצליחים הגורמים המתאימים בשב"ס למצוא את הפתרון על מנת לשלב את העותר בקבוצה הטיפולית המתאימה. נציגי שב"ס אף טענו במסגרת העתירה הנ"ל כי הקבוצה הטיפולית המתאימה לעותר כבר החלה ולא ניתן לשלבו, כאשר כעת עולה מן הנתונים שהציג בפנינו העותר כי בעת מתן פסק הדין בעתירה הנ"ל טרם החלה אותה קבוצה והיה מקום לשלבו באותה קבוצה. כפי שנאמר כבר במסגרת עת"א 19302-12-14 הנ"ל, התנהלות המשיבים בעניינו של העותר אינה ראויה ובכך נגרם לעותר עוול.

כאמור, שיקולי הוועדה בהחלטתה מיום 13.1.15 תלויים בעיקר בעובדה שהעותר טרם השתלב בקבוצה טיפולית מתאימה בין כותלי בית הכלא ולכן מסקנת הוועדה היא כי טרם אוינה מסוכנותו. לאור האמור לעיל ומאחר שסבורים אנו שכאשר מדובר באיון מסוכנות בעת השחרור לעולם אין מדובר בוודאות מוחלטת, שאותה, ככל הנראה, רק במקרים חריגים שבחריגים ניתן לקבוע, ולאור התוכנית הפרטית שהציג העותר, אשר אף הוועדה קבעה כי הינה יסודית, סבורים אנו כי יש מקום להורות על שחרורו המוקדם של העותר ממאסר בהתאם לתנאי התוכנית הפרטית שהוצגה.

החלטת הוועדה אינה מתייחסת להתנהלותו של העותר במהלך המאסר ולמרות טענות ב"כ המשיבה לא מצאנו כי מהתנהלותו של העותר במהלך ריצוי מאסרו עולה עילה לסרב לבקשתו לשחרור מוקדם. המידעים שהוצגו לביהמ"ש הינם מידעים ישנים ונראה כי התנהלותו של העותר במהלך רוב תקופת ריצוי מאסרו הייתה תקינה. בכל מקרה, כאמור, ועדת השחרורים אינה מבססת את החלטתה על אי שחרורו של העותר על מידעים בנוגע להתנהלותו של העותר במהלך ריצוי מאסרו. יצוין לעניין זה כי איננו סבורים כי רצונו של העותר לסייע לאסירים אחרים למצוא את זכויותיהם, בדרך של סיוע בכתיבת עתירות לצורך מימוש זכויותיהם בהליכים שיפוטיים שהחוק מעמיד לרשותם, מהווה התססה, כדברי המשיבה. לא מצאנו שבהתנהלות העותר, כפי שעולה מהמסמכים שהוצגו לעיונו, משום התנהלות בלתי לגיטימית המצדיקה סירוב לבקשתו לשחרור מוקדם.

בנסיבות אלו, כאשר נמנע מהעותר להשתתף בקבוצה טיפולית מתאימה במסגרת בית הכלא וזאת בעקבות התנהלות בלתי ראויה של שב"ס, כאמור לעיל, וכאשר העותר הציג תוכנית טיפולית יסודית, שנראית אף מקיפה וראויה יותר מהטיפול שהיה אמור לקבל בין כותלי בית הכלא, תכנית טיפולית המספקת מענה סביר למסוכנות שנשקפת מעברו של העותר, נראה כי יש מקום להתערב בהחלטת וועדת השחרורים שקבעה כי אין לשחרר את העותר שחרור מוקדם בשל אי קבלת טיפול מתאים בתחום המרמה בכלא.

סיכום:

אנו מורים על שחרורו המוקדם של העותר ברישיון. שחרורו של העותר יהיה בהתאם לתוכנית הטיפול שהוצגה על ידו מטעם "התחלה חדשה" וכן בהתאם להוראות סעיף 13(ד) לחוק שחרור על תנאי ממאסר. נוסף עוד כי בהתאם להוראות סעיף 15 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, "הועדה רשאית, בכל עת, עד תום תקופת התנאי, לשנות, לפי שיקול דעתה, את תנאי השחרור שנקבעו לפי הוראות סעיף 13(ב) עד (ד)".

ועדת השחרורים תזמן את העותר למועד קרוב, תוך 20 יום מהיום, על מנת לקבוע את תנאי שחרורו. עד למועד זה יחולו על שחרורו של העותר התנאים הקבועים בסעיף 13(ד) לחוק שחרור על תנאי ממאסר והוא יפעל בהתאם לתוכנית הפרטית שהוכנה.

פסק דינו ניתן היום, 16.2.15, בהעדר הצדדים. אנו מעכבים את ביצוע השחרור עד ליום 22.2.15 שעה 17:00. ככל שיוחלט שלא להגיש בקשה למתן רשות לערער, תודיע על כך הפרקליטות לבית המשפט, לשב"ס ולב"כ העותר, ובמקרה זה ניתן יהיה להקדים את ביצועו של הליך השחרור המוקדם.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים ולשב"ס.

ניתן היום, כ"ז שבט תשע"ה,
16 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

אברהם אליקים,
שופט

בטינה טאובר, שופטת